

A Tárnok utcában a csapat fényt derít a "bolt" kifejezés hadititkára, látván a híres, előreugró emeletű, boltozott iparos-kereskedőházakat.

Megszemlélik a még mindig romjaiban tátongó Sándor-palotát, amely több, mint fél évszázada híven őrzi a II. világháború pusztításának emlékeit.

Útközben, az ásatásos részeken kiderül, milyen is a Várhegy szerkezete, miért olyan veszélyes hatalmas autóbusszokkal végiggurulni az utcáin.

A hódítók az Oroszlános udvar torkolatánál legyőzhetetlen ellenállásba ütköznek: az udvaron ugyanis a belügyi tisztek eskütételének főpróbája zajlik, belépni nem lehet. Kárpótolják magukat a Dunára néző Palota-terasszal, és megszemlélik Budapest panorámáját, valamint szemrevételezik a további, meghódítandó objektumokat.

Június 29, péntek, 11.45

A támadókon itt-ott a hosszú harcok fáradtsága érződik, ám, amikor kiderül, hogy a Vár északi csücskében ágyúüteget lehet elfoglalni, majd italvételezés következik, a fáradtságot legyőzik. Csupán Aján Gerő kapitány vonul vissza az autóbusz lágy ölére, miután lába nem bírja tovább a kissé erőltetett tempót.

Június 29, péntek, 12.20

A közvitézek egyre gyakrabban teszik fel a lényegi kérdést a Bástya- azaz Tóth Árpád sétányon észak felé menetelve: messze még az ágyuk? Amint azonban a távolban felsötétlenek a Hadtörténeti Múzeum előtti lövegek, a csapatok fegyverésége nem ismer határt. Meghódítják a Bástyasétány északi szakaszát, elhagyják az utolsó budai pasa, Ali Abdurrahman síremlékét, majd döntő rohammal beveszik a Bécsi kaput. Itt ismételen a kilátásban gyönyörködnek, annál is inkább, mert a fiatalabb évjáratú harcosok a látványt ismét pihenőállásnak tekintik. Ebből az állapotból csak a (be nem hűtött) kólák ígérete zökkenti ki őket.

Június 29, péntek, 12.45

Az utolsó roham következik: a Budavári Önkormányzat szép, képekkel és szobrokkal díszes belső udvara, majd önfeláldozó tolongás a kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzatnak is irodául szolgáló, kétszer két méteres helyiségben, ahol elszánt katonákhoz méltóan, kímélettel nem ismerve megisszák az összes létező kólát. A Kisebbségi Önkormányzat elnöke egyfolytában töltögeti a csapatnak a nedűt, majd utána napokig borogatja saját csuklóját, de azért még kiosztja a délutáni, Nagycirkuszi előadásra szóló belépőjegyeket.

Június 29, péntek, 13.05

A fáradt, ám győztes csapat vezetői visszavonulót fújnak. Megtörténik az utolsó eligazítás az Önkormányzat üvegtetője alatt. Kiadják az utasítást a Halászbástya alatt parkoló busz megközelítésére. Így tehát búcsú következik, és rendezett sorokban megkezdődik a Budai Vártól való rugalmas elszakadás.

(Az Aján Gerő szervezésében, a Siófoki Örmény Önkormányzat, valamint Siófok Város támogatásával Magyarországon nyaraló erdélyi gyermekcsoportot a Budavári Örmény Kisebbségi Önkormányzat az idegenvezetéssel, a cirkuszjegyekkel és üdítőitalokkal támogatta, az EÖGYKE-füzetek riportere pedig - idegenvezetés közben - lejegyezte az eseményeket)

dcs

Előző számunkból kimaradt az a kedves hír,

hogy mi történt az angadzsáburral Kamaraerdőn?

A budapesti XI. kerületben ugyanis nemzetiségi napot tartottak, amelyen természetesen részt vett a kerületben működő összes kisebbségi önkormányzat, így az Örmény Kisebbségi Önkormányzat, tehát az örmény gyökerűek is.

Minderre pünkösdkor került sor, és a Népszabadság június 5-i számában dicséretesen be is számolt az eseményről. Az effélének illik örülni, hiszen a központi, nagy lapok vajmi keveset törődnek a kisebbségekkel (hacsak nincs valami zaftos botrány a házuk táján - bár, azt meg úgyszólván írják meg).

Hogy a magunk házatájára tereljük a szót: fellépett *Jengibarjan Dávid* harmonikaművész, akit a beszámoló tudósítója, Sz.K.L. virtuóznak nevez. Tudjuk, nem ok nélkül, hiszen Jengibarjan játékában már magunk is többször gyönyörködtünk.

Más nemzetiségek is gazdag műsorral léptek fel, de a hírek szerint a legnagyobb érdeklődés a meghirdetett főzőversenyt övezte.

Idézünk a Népszabadság említett beszámolójából; "Az egyik helyen hagyományos bogrács rotyogott, de készült túrós csusza és pörkölt is. A legnagyobb sikere az angadzsabur névre hallgató erdélyi örmény levesnek volt, aminek kinyomtatták a receptjét is."

Sietünk hozzátenni, hogy az angadzsabur mestere, *Szotyori Nagy Áron* képviselőnk első helyet és oklevelet kapott jutalmul.

Gratulálunk! Büszkék vagyunk Szotyori Nagy úr sikerére és mindannyiunk kedvencének, az angadzsaburnak utánozhatatlan ízére, amely annyi ember tetszését elnyerte. "Ismertségről", sajnos, még nem beszélhetünk, ugyanis az újságban a kinyomtatott receptet közölték ugyan, ám a hurut készítéséről szólva apró, de lényegi félreértés került a szövegbe:

"Fadézsában megalvasztjuk a tejet... stb," - olvassuk az idézett újságcikkben. Hát ez az...! Azt a tejet, bizony, savanyítjuk! Aludttejből még senki sem készített hurutot.

Szotyori Nagy Áron úr is bizonyára kellően savanyított és besűrűsödött tejhez adta hozzá a petrezselymet és zellerlevelet.

Ezért lehetett olyan finom főztje, az angadzsabur, hogy első helyen díjazták, amihez - nem győzzük hangsúlyozni - gratulálunk!

dcs

Kedves Olvasóink!

Az Erdélyi Örmény Gyökök Kulturális Egyesület küldöttsége jelen volt, és részt vett a 2001. június 30-i, Világosító Szent Gergely ünnepen Szamosújváron.

Az eseményről később beszámolunk!

Híradó

A Fővárosi Örmény Klub szokásos klubestje 2001. július 19-én lesz a Magyarok Házában, Budapest, V kerület, Semmelweis u. 1-3. alatt, a Zeneteremben.

Szomorújelentések

Hosszabb szenvedés után, 2001. június 4-én (pünkösdhétfőn) elhunyt *Skripecz Erika*, aki a kezdetek óta Egyesületünk tagja volt. 78 éves korában érte a halál. Temetése július 9-én volt az Óbudai temetőben, aznap délután mondtak misét lelki üdvéért a budai Városmajori plébániatemplomban.

Cím: Skripecz Sándor, 1072 Budapest, Rákóczi út 30.

2001. június 10-én, 70 éves korában váratlanul elhunyt *Jakab Andor Simon* gépészmérnök. Az elhunyt a Budaörsi Örmény Kisebbségi Önkormányzat képviselője volt, elvesztése a családon és a rokonokon túl, nagy veszteséget jelent a testületnek is. Temetése a budaörsi régi temetőben történt június 29-én.